

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Saberhagen_Fred-Na_perutich_minulosti.PDB

PDB Name: Saberhagen-Na perutich minulost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Fred Saberhagen
Na perutích minulosti

V prvním a jediném střetnutí s Berserkrem se Malorimu jeho nepřítel zjevil jako kněz sekty, ve které se Malori na planetě Yaty narodil. Ve snové vizi, analogii skutečného boje, viděl postavu oděnou v rouše. Stála na zdeformované kazatelně a její oči sálaly zlobou. Rozpřažené paže pod rouchem připomínaly křídla. Když kněz připažil, světla vesmíru za okny z barevného skla pohasla a Maloriho prokletí bylo neodvratitelné.

I když jeho srdce prudce bušilo z hrůzy prokletí, Malori si uvědomoval skutečnou podstatu sebe sama a svého nepřítele. Věděl i to, že proti němu není bezmocný. Jeho nohy ho jako ve snu nesly směrem ke kazatelně a démonického knězi. V oknech kolem praskalo barevné sklo a Malori byl náhle zasypán střepinami strachu, ze kterého mu bylo nevolno. Pokračoval v chůzi na hladké podlaze, ale nešel přfino, vyhýbal se místům, kde kněz trhavými gesty vytvářel vrčící a chňapající tlamy plné zubů. Zdálo se, že Malori má neomezeně času na rozhodnutí, kam šlápnout. Zbraň, pomyslel si pro sebe, jako když chirurg dává pokyny neviditelnému asistentu. Sem, do pravé niky.

Od těch, kteří přežili podobná střetnutí, slyšel, že se tento nelidský nepřítel zjevoval v různé podobě a že každý člověk si musel prožít svůj boj v neopakovatelných podmínkách hrůzy. Některým se Berserkr zjevil jako dravé zvíře, jiným jako ďábel, dalším zase jako bůh nebo člověk. Někteří v něm viděli samou podstatu děsu, kterému se nebyli schopni postavit, dokonce na něj ani pohlédět. Takový souboj byl úděsným zážitkem, ve kterém rozhodovalo podvědomí, zatímco bdělá mysl byla opatrně potlačena elektrickým působením na mozek. Oči byly zakryté a uši ucpané, aby se vědomí lehčeji potlačilo, a v ústech byl roubík, aby si člověk nepokousal jazyk. Obranná pole znehybněla tělo a držela ho vcelku proti tisícům přetížení, které provázely každý pohyb lodi během souboje. Samotná hrůza nemohla člověka z tohoto děsivého snu probudit; procitnutí přicházelo pouze až když boj skončil, buď vítězstvím, smrtí nebo odvoláním z akce.

V tomto jakoby snu se v Maloriho ruce objevila sekera na maso, ostrá jako břitva, s velikou čepelí jako bývaly na gilotině. Byla tak ohromná, že se zdálo, že ji Malori nebude schopen ani pozvednout. Řeznictví jeho strýce na Yaty už dávno neexistovalo, stejně jako vše ostatní, co lidé na této planetě vybudovali. Ale řeznická sekera, zvětšená a zdokonalená, se k němu teď vrací.

Pevně ji uchopil oběma rukama a pokročil kupředu. Jak se přibližoval, celá kazatelna se začala zvedat do výše. Vyřezávaný drak na její přední stěně, který měl být andělem, oživil a vychrlil na něho rudý oheň. Štítem, který se před ním zčistajasna objevil, odrazil Malori dotírající plameny.

Venku, za rozbitými okny, už téměř pohasla svěda vesmíru. Malori stál na podstavci kazatelny. Rozpřáhl se svou obří sekerou za hlavu, jako by se chystal zasáhnout kněze, který se vznášel mimo jeho dosah. Potom však, bez jakéhokoli přemýšlení, změnil svůj cíl a jeho úder s praskotem dopadl na sloup kazatelny. Ta se sice zatřásla, ale odolala. Prokletí se začalo naplňovat.

Než se však ďábel mohl Maloriho zmocnit, energie se počala ze snu vytrácet. Během vteřiny skutečného času byl celý sen už jen ztrácející se vizuální představou, a několik okamžiků poté blednoucí vzpomínkou. Malorimu se pomalu vracelo vědomí. Vznášel se v uklidňujícím limbu, oči a uši stále ještě zapečetěné. Dříve než se únava z přestálého boje a pocit ztráty smyslů mohly spojit a způsobit mu psychický šok, dráty připojené k jeho lebce začaly vysílat do mozku impulsy, vyvolávající lehké mravenčení. Tyto impulsy byly nejbezpečnějším signálem pro mozek, který se teď mohl nacházet na okraji tuctu různých druhů šílenství. Malori začal vnímat bělavé rozptýlené světlo a zvuk, který naplnil jeho hlavu a současně mu nějakým způsobem dal vědět, v jaké poloze se nacházejí jeho končetiny.

Když Malori přišel k vědomí, jeho první ucelená myšlenka byla: právě se střetl s Berserkrem a přežil. Vyhrál, nebo alespoň udržel Berserka v odstupu - jinak by tady nemohl být. A to nebyl špatný výsledek.

Berserkry nebyly podobné žádnému jinému nepříteli, se kterým se potomci lidí ze Země doposud setkali. Byly vychytralé a inteligentní, přesto však byly neživé. Tyto automatizované stroje, většinou válečné kosmické lodě, představovaly pozůstatky jakési dávno skončené mezihvězdné války. Jejich základním programem byl příkaz zabít, ničit život v jakékoliv formě. Yaty byla jen jednou z posledních planet kolonizovaných pozemšťany, na kterou Berserkry zaútočily. Měla větší štěstí než mnohé ostatní - téměř všechno obyvatelstvo se podařilo evakuovat. Malori a několik ostatních Udí teď bojovalo v hlubokém vesmíru, aby ochránili Naději, jednu z gigantických evakuačních lodí. Naděje byla koule o průměru několika kilometrů, prostorná natolik, že pobrala značnou část lidí z celé planety, kteří nyní

v těsných radách a v hlubokém spánku odpočívali v jejich útrokách. Relaxační pole jim dovoľovala dýchat a žít při zpomaleném metabolismu.

Cesta do bezpečného sektoru galaxie měla trvat několik měsíců, protože mnoho času bylo třeba na překonání odlehleho ramene velké mlhoviny Taynarus. Plyn i prach zde byly příliš husté na to, aby se loď mohla vynořit z normálního vesmíru a letět rychleji než světlo. Dokonce i rychlost dosažitelná v normálním vesmíru tu byla značně omezená. Loď s lidskou posádkou stejně jako Berserkry se mohla při rychlosti tisíc kilometrů za vteřinu roztržít o obláček plynu mnohem řidšího než lidský dech.

Taynarus představoval neznámapovanou oblast kusů rozptýlené hmoty, skrze kterou vedly koridory poměrně prázdného vesmíru. Hvězdný prach blokoval světlo všech okolních sluncí a udržoval tak tuto divočinu téměř celou ve stínu.

Naděje a její doprovodná loď Judith přechaly skrz mlhovinu, následované smečkou Berserkry. Některé Berserkry byly dokonce větších rozměrů než Naděje, ale ty, které se zúčastnily této honičky, byly mnohem menší. Čím větší byla loď, tím více taky musela snižovat svou rychlost. Proto v prostorách vesmíru, které byly zaplaveny hmotou různých tvarů, vyhrával závod menší a rychlejší protivník.

Naděje nebyla vhodnou lodí na honičku s Berserkry, ale ve spěchu, který zavládl před evakuací, nebylo nic lepšího k dispozici. Nemohla počítat s tím, že unikne menšímu a pohyblivějšímu nepříteli, proto ji doprovázela Judith, která se snažila pohybovat neustále mezi Nadějí a houfem pronásledovatelů. Judith byla mateřskou základnou malých bojových lodí, jejichž posádku tvořil jediný člověk. Vypouštěla je, kdykoliv se nepřítel ocitl příliš blízko, a po zažehnutí nebezpečí vítala zpět ty, které přežily. Když pronásledování začalo, měla Judith patnáct těchto lodí. Nyní jich zbývalo devět.

Impulsy pronikající do Maloriho mozku slábly a poté přestaly úplně. Byl opět plně při vědomí. Věděl, že slábnoucí účinek obranných polí znamená, že brzy bude mezi živými lidmi.

Jakmile jeho Číslo Čtyři přistálo v útrokách Judith, Malori se začal chvatně odpojovat od systému své malé lodě. Natáhl na sebe volný overal a vystoupil ze stěsnaného prostoru. Malori byl hubený člověk s velkými kloubními kostmi a nemotornou chůzí. Spěchal teď po vysunuté pěší dráze skrz velkou místnost připomínající hangár. Všiml si, že se vrátily další tři nebo čtyři lodě a odpočívaly nyní na svých místech. Umělá přitažlivost byla poměrně stabilní, přesto Malori klopýtl a téměř upadl, jak spěchal po krátkém žebříku k operačnímu pultu.

Velitel loď Judith Petrovič, trochu obézní, středně vysoký člověk s tvrdými rysy v obličeji, už na něho podle všeho čekal.

"Zasáhl - zasáhl jsem ho?" zakoktal se Malori v rozčilení, když doběhl k řídicímu pultu. Na formální vojenské oslovení se na palubě Judith příliš nedbalo, a Malori byl navíc civilista. To, že mu vůbec bylo dovoleno zúčastnit se boje, byla známka velitelova zoufalství.

Zamračený Petrovič mu drsně odpověděl: "Byla to katastrofa, Malori. Nemáte na to prostě vůbec hlavu."

Svět kolem Maloriho trochu zešedl. Až do tohoto okamžiku si neuvědomil, jak důležitý byl pro něho jeho sen o slávě.

Nemohl najít vhodná slova: "Ale... já si myslel, že jsem docela dobře..." Snažil se vybavit si průběh hrůzného snu. Něco o kostele...

"Dva lidé museli odklonit své lodě od předem naplánovaného cíle, aby vás zachránili. Už jsem viděl jejich filmový záznam. Vaše Číslo Čtyři jen obléžovalo Berserkry, jako kdybyste neměl v úmyslu mu nijak ublížit." Petrovič se na něho zadíval, pokrčil rameny a jeho hlas trochu změkkl. "Podívejte, Malori, nesnažím se komplikovat vám život, pouze konstatuji fakta. Vy jste vlastně ani pořádně nevěděl, co se kolem vás děje. Děkuje náhodě, že Naděje je dvacet astrálních jednotek hluboko ve formalde-hydovém oblaku daleko vepředu. Kdyby bývala byla na odkrytém poli, byly by ji dostaly."

"Ale -" pokusil se Malori něco namítnout, ale velitel se jen otočil a odcházel pryč. Další stíhací lodě se vracely. Zámky cvakaly, železné podpěry duněly pod jejich vahou, a velitel měl jistě plno důležitějších věcí na práci než se tady s ním dohadovat. Malori zůstal chvíli stát na místě. Cítil se prázdný, poražený a celý jakoby menší. Nechtěně vrhl toužebný pohled zpátky na Číslo Čtyři. Byl to nízký cylindr bez oken, v průměru jen o málo větší než člověk. Odpočíval nyní na svých kovových podpěrách, zatímco na něm pracovali technici. Z pahýlovité trysky hlavního laseru, stále ještě horké od palby, vycházel teď, zpět v atmosféře, úzký proužek kouře. Tak tohle byla jeho sekera, jeho zbraň.

Žádný člověk nemohl řídit loď nebo zaměřit zbraň tak dokonale jako dobrý stroj. Pomalost lidských nervových impulsů a vědomých myšlenek diskvalifikovala lidi z přímé kontroly jejich lodí ve vesmírném boji s Berserkry. Avšak lidské podvědomí nebylo tak ohraničené. Určité jeho procesy nemohly být přiřazené k žádným specifickým nervovým činnostem v mozku, a někteří teoretici měli za to, že se tyto procesy odehrávají mimo čas. Většinu fyziků jímala z těchto názorů hrůza, ale pro boje ve vesmíru představovaly užitečnou pracovní hypotézu.

Během soubojů byly komputery na Berserkrech napojeny na výkonné přístroje, které zabezpečovaly nahodilost a dodávaly tak jejich manévrování rys nepředvídanosti. Tím získávaly Berserkry výhodu nad protivníkem vždy důsledně vybírajícím takový postup, který podle statistiky nejpravděpodobněji zaručoval úspěch akce. Lidé také používali komputery na řízení lodí, ale získali nyní převahu nad nejlepšími přístroji dodávajícími nahodilost.

Začali se opět spoléhat na své vlastní mozky, jejichž část byla očividně nezátížena spěchem a pobývala kdesi mimo čas, kde i letící světlo znehybnělo.

Mělo to své nevýhody. Někteří lidé (včetně Maloriho, jak se nyní ukázalo) se prostě pro tuto činnost nehodili; jejich podvědomí se zdálo být bez zájmu o takové pomíjivé záležitosti jako je život nebo smrt. Podvědomí však bylo předmětem stresu i u vhodnějších kandidátů. Napojení na vnější komputery zatěžovalo mysl způsobem, který nebyl dosud zcela pochopen. Piloti, vracející se z boje, se jeden jako druhý nacházeli ve stavu katatonie nebo hysterie. Po určité době byli tito muži a ženy opět pncetní, ale jako partoeň komputerů byli pro další boje už bezcenní. Tento systém

byl totiž zcela nový, a teprve nyní se na palubě Judith začala projevovat závažnost jeho vedlejších účinků. Profesionální piloti a jejich zástupci už byli opotřebovaní, a tak se stalo, že do boje byl poslán i lan Malori, historik, a jiní jemu podobní, kteří neměli žádný výcvik. Ale jejich zapojením se získalo alespoň trochu tolik potřebného času. Od operačního pultu šel Malori do své malé kabiny. Už hezkou dobu nejedl, přesto nepociťoval hlad. Převlékl se a sedl si na židli. Hleděl na svůj kavalec, knihy, kazety a housle, ale nesnažil se odpočívat nebo se nějak zabavit. Očekával, že ho Petrovič brzy zavolá. Nic jiného už teď veliteli nezbývalo.

Skoro se usmál, když se ozval komunikátor svolávající Maloriho na schůzku s velitelem a ostatními důstojníky. Malori potvrdil přijem a vydal se na cestu. Nesl s sebou hnědý kufřík z napodobeniny kůže, velký asi jako aktovka, ale trochu odlišného tvaru, který vybral z několika set podobných kufříků v malé místnosti přiléhající k jeho kabině. Na kufříku byl štítek s nápisem: BLAZNIVÝ KUŇ.

Petrovič vzhledl, když Malori vstoupil do nevelké zasedací místnosti. Hrstka lodních důstojníků už seděla kolem stolu.

Velitel se podíval na kufřík, který Malori nesl, a přikývl: "Zdá se, že nemáme na výběr, historiku. Docházejí nám lidé, budeme muset použít vaše pseudoosobnosti. Potřebné adaptéry jsou už instalované ve všech bojových lodích." "Myslím, že máme skvělou šanci na úspěch," promluvil Malori mírně, když si sedal na prázdné místo určené pro něho. Položil kufřík doprostřed stolu. "Tyto věci samozřejmě nemají skutečné podvědomí, ale jak víte z našich minulých rozhovorů, jsou schopné zajistit nahodilost lepším způsobem než cokoliv jiného, co máme k dispozici. Každý takovýto kufřík obsahuje jedinečnou, i když umělou osobnost."

Jeden z důstojníků se nahnul kupředu: "Většina z nás se nezúčastnila diskusí, o kterých jste se zmínil. Můžete nám o tom říci něco podrobnějšího?"

"Jistě." Malori si odkašlal. "Tyto osobnosti, jak jim obvykle říkáme, se používají k simulování historických problémů. Podařilo se mi jich vzít s sebou z Yaty několik set. Mnohé jsou modely vojáků." Položil ruku na kufřík před sebou.

"Toto je rekonstrukce osobnosti jednoho z nejschopnějších vůdců kavalerie na staré Zemi. Vybral jsem ji ze skupiny připravené na vyzkoušení v boji, abych předvedl vnitřní strukturu a design těm, kteří mají zájem. Každá osobnost obsahuje kolem čtyř milionů listů dvourozměrné hmoty."

Další důstojník zvedl ruku: "Jak můžete přesně rekonstruovat osobnost někoho, kdo zemřel dávno před tím, než existovala možnost přímého nahrávání?"

"Samozřejmě nemůžeme plně zaručit přesnost. Řídíme se pouze podle historických záznamů a podle toho, co je možné odvodit z počítačových simulací oné doby. Toto jsou pouhé modely. Ale v soubojích by měly podat stejný výkon jako v historických studiích, pro které byly vytvořeny. Jejich výběr by měl odrážet prvky agresivity, odhodlanost -"

Zcela neočekávaný zvuk výbuchu postavil rázem všechny důstojníky na nohy. Petrovič reagoval velmi rychle, přesto však měl čas jen vyskočit ze židle, když druhý, mnohem silnější výbuch otřásl lodí. Malori byl už téměř u dveří, když se ozval třetí výbuch. Vypadalo to, jako by nastal konec galaxie. Nábytek lital vzduchem, stěny zasedací místnosti se bortily. Malori si jasně a klidně pomyslel, jak je přicházející smrt nespravedlivá, a pak už vše pohltila tma.

Probírání se z bezvědomí bylo nepříjemným procesem. Malori věděl, že Judith není úplně rozbitá, protože ještě pořád dýchal, a umělá přitažlivost ho stále držela roztáženého na podlaze. Bývalo by bylo příjemnější, kdyby gravitace zmizela, protože jeho tělo byla jedna velká, pulsující rána. Bolest vycházela z centra někde v nitru jeho lebky.

Nepociťoval potřebu nijak blíže tento zdroj identifikovat. Pouhá představa doteku své vlastní hlavy byla bolestivá.

Nakonec naléhavost zjistit, co se děje, překonala strach z bolesti. Pozvedl trochu hlavu. Kousek nad čelem měl velkou bouli a menší rány na obličeji byly pokryté zaschlou krví. Musel být v bezvědomí delší dobu.

Zničená zasedací místnost byla plná trosek. Zhroucená těla mrtvých ležela na podlaze mezi rozbitým nábytkem. Byl snad jediný, kdo přežil? A co to bylo za velký neznámý stroj, který stál na druhém konci místnosti? Objemný jako skříň, ale mnohem složitější. Jeho nohy vypadaly podivně, jako by byly schopné se pohybovat...

Malori zkameněl strachem, protože ta věc se skutečně pohnula a zaměřila na něho celou řadu různých hlavic a objektivů.

Pochopil, že se dívá na funkční Berserkr a že Berserkr hledí zpátky na něho. Byl to jeden z menších strojů, používaný k obsluze zajatých lodí s lidskou posádkou.

"Pojď sem," řekl stroj pištivě. Byla to směšná napodobenina lidského hlasu, nahané slabiky hlasů zajatců poskládané elektronicky dohromady. "Badlife se probudil."

Malori si ve své hrůze myslel, že slova jsou určená jemu, ale nemohl se pohnout. Avšak dírou ve stěně vstoupil dovnitř muž, kterého Malori nikdy předtím neviděl - zarostlý a špinavý, oblečen do něčeho, co kdysi mohlo být částí jakési vojenské uniformy.

"Ano, máte pravdu, pane," odpověděl ten muž stroji. Mluvil standardním mezihvězdným jazykem a jeho drsný hlas nesl stopy kultivovaného přízvuku. Pokročil blíže k Malorimu. "Hej ty, rozumíš mi?"

Malori něco zachroptěl, pokusil se kývnout a pomalu a neohrabaně se posadil.

"Máš na vybranou," pokračoval ten člověk a přistoupil ještě blíže, "jaké to chceš mít později, lehké nebo těžké?"

Myslím tím tvůj konec. Já už se dávno rozhodl, že dící rychlý a lehký konec, a to ne moc brzy. A že si chci sem tam po cestě ještě něco užít"

Navzdory ostré bolesti v hlavě se Malori snažil myslet a pomalu začínal rozumět. Existovalo jméno pro lidi, jako byl ten člověk před ním, kteří více méně dobrovolně spolupracovali s Berserkry. Bylo to slovo vytvořené samotnými Berserkry. Malori se ho zatím nechystal vyslovit.

"Chci to lehké," bylo vše, co řekl. Zamžoural očima a snažil se třít si krk na místě, kde pociťoval bolest.

Muž ho chvíli mlčky pozoroval. "Dobře," řekl potom. Obrátil se ke stroji a dodal už jiným, pokorným hlasem: "Tohoto

poraněného badlife lehce zvládnou. Když nás necháte samotné, nedojde tady k žádným problémům."

Stroj otočil jeden objektiv v kovové schránce ke svému služebníku. "Pamatuj si," tvořil Berserkr slova, "že pomocné jednotky musí být připraveny. Čas utíká. Neúspěch znamená nepříjemné podněty."

"Budu si to pamatovat, pane." Muž mluvil pokorně a zdálo se, že upřímně. Stroj se na oba ještě jednou podíval a potom odcházel. Jeho nohy se náhle pohybovaly v souladu, téměř ladně. Brzy nato uslyšel Malori povědomý zvuk poklopu vedoucí do vzduchotěsné kabiny.

"Jsme teď sami," řekl muž, dívaje se dolů na Maloriho. "Jestli mě chceš nějak jmenovat, můžeš mi říkat Greenleaf. Chceš se se mnou přát? Jestli ano, pojď, ať to máme za sebou." Nebyl o moc větší než Malori, ale měl ohromné ruce a pod otrhaným a špinavým zevnějškem bylo silné a svalnaté tělo. "Fajn, to je rozumná volba. Víš, máš vlastně štěstí, i když si to neuvědomuješ. Berserkry nejsou jako ostatní páni, kteří lidem vládnou - nejsou jako vlády a strany a korporace, které tě jen využijí a pak nechají v blátě. Ne, když tyto stroje už pro tebe nemají žádné použití, skončí to s tebou rychle a jednoduše - ovšem za předpokladu, že jsi sloužil dobře. Víím to, protože jsem je přitom viděl. Nemají důvod dělat to jinak. Chtějí naši smrt, ne utrpení."

Malori neřekl nic. Pomyslel si, že už se možná bude moci brzy postavit.

Greenleaf (to jméno znělo tak nevhodně, že bylo pravděpodobně skutečné, napadlo Malorimu) něco upravil na malém přístroji, který vytáhl z kapsy a držel téměř celý schovaný ve své velké ruce. Zeptal se: "Kolik doprovodných lodí kromě této se snaží chránit Naději!"

"Nevím," zalhal Malori. Existovala pouze Judith.

"Jak se jmenuješ?" Muž se stále díval na přístroj v ruce.

"Ian Malori."

Greenleaf přikývl. Jeho obličej nevyjadřoval žádné zvláštní pohnutí, když postoupil o dva kroky dopředu a přesně, s brutální silou, kopl Maloriho do břicha.

"To je za to, že ses pokoušel mně lhát, Iané Malori."

Malori ležel zkroucený na palubě a snažil se opět dýchat. Odněkud shora k němu nejasně doléhal hlas člověka, který ho měl ve své moci. "Měj na paměti, že jsem schopen přesně určit, kdy lžeš. Tak tedy: kolik existuje doprovodných lodí?"

Malori si pomalu mohl opět sednout. Zaškrčeným hlasem řekl: "Jenom tato jedna." Ať už měl Greenleaf skutečný detektor lži anebo to pouze předstíral a dával otázky, na které znal předem odpověď, Malori se rozhodl, že od teďka se bude úzkostlivě držet pravdy. Ještě několik podobných kopanců a stane se bezmocným a bezcenným a stroje ho zabijí. Objevil, že ještě zdaleka není připraven rozloučit se se životem.

"Jaké bylo tvoje zařazení v posádce, Malori?"

"Jsem civilista."

"Odbornost?"

"Historik."

"A proč jsi tady?"

Malori se snažil postavit se, ale pak si pomyslel, že by tím úsilím stejně ničeho nedosáhl, a zůstal sedět na palubě. Jestliže bude rozebírat svou situaci, nebude hrůzou schopen souvisle přemýšlet "Měli jsme v plánu... přinesl jsem s sebou z Yaty to, čemu říkáme historické modely - bloky naprogramovaných odpovědí, které používáme při zkoumání dějin."

"Vzpomínám si, že jsem o něčem podobném slyšel. Co to bylo za plán, o kterém jsi se zmínil?"

"Zkušební použití osobností vojáků. Měly zabezpečit namátkovost pro komputery na bojových lodích, řízených jedním člověkem."

"Aha." Greenleaf si pružně přisedl do podřepu. "Jak se osvědčily v boji? Lépe než podvědomí živých pilotů? O tom vědí stroje všechno."

"Neměli jsme šanci je vyzkoušet Jsou všichni z posádky mrtví?"

Greenleaf nedbale kývl. "Neměli jsme těžké přistání. Vaše automatická obrana musela selhat. Jsem rád, že jsem našel aspoň jednoho člověka naživu, který má tolik rozumu, aby spolupracoval. To mi pomůže v mé kariéře." Pohlédl na drahý chronometr na svém špinavém zápěstí. "Zvedni se, Iané Malork Máme práci."

Malori se postavil a následoval ho k operačnímu pultu.

"Stroje i já jsme se tu trochu porozhlédli, Malori. Těch devět malých bojových lodí, které máte ještě na palubě, by bylo škoda zničit, jsou ve velice dobrém stavu. Stroje si jsou nyní jisté, že Naději chytí, ale ta má automatické obranné systémy, pravděpodobně mnohem hůře proniknutelné, než byly ty vaše na tomto pekáči. Stroje už utrpěly mnoho ztrát při téhle honičce, proto mají v úmyslu použít těch devět malých lodí jako pomocného sboru - nepochybuji, že máš nějaké znalosti z vojenské historie?"

"Něco vím." Bylo to poněkud nepřesná odpověď, ale zdálo se, že prošla jako pravdivá. Detektor lži, byl-li vůbec nějaký, byl odložen stranou. Ale Malori stále neriskoval více, než musel.

"Takže potom asi víš, jak někteří generálové na staré Zemi používaly pomocných sborů. Hnali je před hlavními spolehlivými silami, kde mohly být zlikvidovány, kdyby se pokusily o ústup. Byly také nasazovány jako první do boje proti nepříteli."

Po cestě k operačnímu pultu neviděl Malori celkem žádné velké škody. Devět malých lodí, zakalených přestálými boji, bylo teď nově vyzbrojeno a s doplněným palivem čekalo na svých stojanech, připraveny na novou akci.

"Malori, zatímco jsi ležel v bezvědomí, prohlédl jsem si kontrolní zařízení těchto lodí. Zdá se, že nemají plně automatizované řízení."

"Ano, správně. Je třeba určitého kontrolního mozku nebo zařízení, které zabezpečuje nahodilost."

"Ty a já z nich uděláme pomocný sbor pro Berserkr, lané Malori." Greenleaf opět vrhl pohled na hodinky. "Máme zhruba hodinu na to, abychom vymysleli, jak to udělat, a o trochu déle na dokončení celé akce. Čím rychleji to zvládneme, tím lépe. Jestliže se opozdíme, budeme za to trpět." Zdálo se, že si v té představě skoro liboval. "Co navrhuješ?"

Malori otevřel ústa, aby promluvil, ale pak je zase zavřel.

Greenleaf řekl: "Instalace osobností vojáků nepřichází samozřejmě v úvahu, protože ti by se nedali jen tak lehce hnát na jatka. Předpokládám, že to jsou všechno různí vojevůdci. Nemáš ale nějaké osobnosti z jiných oblastí, které by byly snáze ovladatelné?"

Malori se opíral o prázdné křeslo, které patřilo velícímu důstojníkovi. Přinutil se důkladně přemýšlet, než promluvil.

"Náhodou mám tady na palubě několik osobností, které mě osobně velmi zajímají. Pojd'te."

Malori šel první, těsně následován Greenleafem. Bylo téměř podivuhodné, že uvnitř kabiny se nacházelo vše na svém místě. Jeho housle ležely na kavalci a stůl byl pokryt knihami a kazetami s hudbou. A tady, v jednotlivých kufříkách z napodobeniny kůže, spořádaně odpočívaly osobnosti, které nejraději studoval.

Malori sáhl po kufříku, který ležel na vrchu. "Tento člověk byl houslista, tak jako já - alespoň si myslím, že se za něho mohu považovat. Jeho jméno by vám pravděpodobně nic neřeklo."

"Hudba nikdy nebyla mým oborem. Ale pokračuj."

"Byl to Pozenšťan, který žil ve dvacátém století naší éry, a jak jsem pochopil, byl to dost nábožný člověk. Můžeme jeho osobnost zapojit a zeptat se, co si myslí o válčení, jestliže máte na něco podezření."

"Raději to uděláme." Malori mu ukázal v kabině patřičné místo vedle komputerové konzole, a Greenleaf sám vše zapojil.

"Jak se s tím dá komunikovat?"

"Prostě se na něco zeptejte."

Greenleaf promluvil ostře směrem ke kufříku. "Jméno?"

"Albert Balí," odpověděl z reproduktoru hlas, který zněl mnohem lidštěji než Berserkrův.

"Co si myslíš o válčení, Alberte?"

"Ohavná myšlenka." -

"Zahraješ nám něco na housle?"

"Rád." Ale žádná hudba nenásledovala.

Malori dodal: "Bylo by třeba zapojit více kanálů, kdybyste chtěl slyšet skutečnou hudbu."

"Myslím, že to nepotřebujeme." Greenleaf odpojil jednotku jménem Albert Balí a začal se probírat hromadou dalších.

Mračil se přitom na neznámá jména na dvanácti nebo patnácti zbylých kufříkách. "Kdo byli tito lidé?"

"Současníci Alberta Balla. Umělci ze stejné branže." Malori si musel na chvíli sednout na kavalec. Byl blízko omdlení.

Potom se ale vzbudil a postavil vedle Greenleafa. Položil ruku na jeden kufřík. "Toto je model Edwarda Mannocka, který byl slepý najedno oko a nikdy nedostal lékařské osvědčení, které bylo v té době nutné pro službu ve všech ozbrojených silách." Ukázal na jiný. "Tento člověk sloužil krátce v kavalerii, jak si vzpomínám, ale neustále padal s koně a brzy byl degradován do služby v zásobování. A tohle byl neduživý, tuberkulózní mladík, který zemřel, když mu bylo dvacet tři standardních let."

Greenleaf vzdal další prohlídku kufříků. Obrátil se na Maloriho a pozorně si ho měřil. Malori cítil, jak se jeho bolavé svaly na žaludku stáhly v očekávání dalšího surového kopance. To už by bylo moc, to by ho určitě zabilo, ještě jeden takový úder...

"Dobře." Greenleaf zamračeně kontroloval čas na chro-nometru. Když však vzhlédl, na jeho tváři byl malý úsměv. Zvláštní bylo, že když se usmíval, vypadal jako velice dobrosrdečný člověk. "Fajn! Hudebníci, předpokládám, jsou protipólem vojáků. Jestli to stroje schválí, instalujeme je a vyšleme lodě ven. lané Malori, možná ti dokonce zvýším plat!" Příjemný úsměv se teď rozlil po celém jeho obličejí. "Jestli tohle bude fungovat tak dobře, jako si představuji, vykoupíme si tím možná další standardní rok života."

Když se o pár minut později stroj opět objevil na palubě, Greenleaf mu, ukláněje se, vysvětlil podstatu planu. Malori, který stál v pozadí, zjistil v agonii hrůzy, že se také uklání.

"Realizujete plán," dal stroj souhlas. "Jestliže nebudete jednat svižně, loď zamořená životem by mohla najít úkryt v bouřích před námi," dodal a rychle odkráčel. Pravděpodobně musel pracovat na opravách a znovuvybavení své vlastní robotické lodě.

Malori a Greenleaf dokončili instalaci osobností poměrně rychle. Znamenalo to jen otevřít kabinu lodě, vložit osobnost, teď už zbavenou kufříku, do instalovaného adaptéru, zapojit několik kabelů a opět zavřít poklop. Protože rychlý postup byl nezbytný pro Berserkrův plán, testování bylo omezeno jen na několik živých odpovědí od každé osobnosti v průběhu jejich aktivity uvnitř lodí. Většina odpovědí byly naprosté banality o neexistujícím počasí či prastarém jídle nebo nápoji, anebo podivné věty, o kterých Malori věděl, že to jsou jen nic neznamenantící společenské fráze.

Všechno se zdálo jít hladce, ale v poslední chvíli začal Greenleaf pochybovat: "Doufám, že pod tíhou zjištění, v jaké se nacházejí situaci, se tito džentlmeni zachovají jako muži. Budou snad schopni pochopit svou skutečnou situaci, nebo ne? Stroje od nich neočekávají žádné skvělé vojenské výsledky, ale také nechceme, aby úplně podlehlí katatonii."

Malori, blízko vyčerpání, se lopotil s poklopem Číslo Osm, a skoro spadl se zaobleného trupu lodí, když poklop náhle povolil. "Řekl bych, že pochopí situaci do minuty po vypuštění. Alespoň zhruba. Nemyslím, že si uvědomí, že kolem nich je mezihvězdný prostor. Vy jste byl vojákem, předpokládám. Když se budou zdráhat bojovat, nechám na vás, jak se vypořádat se vzpurným pomocným sborem."

Když zapojili osobnost do Číslo Osm, její zkušební odpověď zněla: "Přeji si, abyste mou krasavici natřeli na červeno."

"Hned to bude, pane," řekl Malori rychle, zabouchl poklop lodí a přešel k Číslo Devět.

"Co to mělo znamenat?" zamračil se Greeñleaf.

"Předpokládám, že maestro si už uvědomil, že vstupuje do nějakého dopravního prostředku. Co se týče toho, že by ho měl rádv natřen na červeno..." Malori hekal, jak se snažil otevřít Číslo Devět, a zbytek jeho odpovědi se v tom ztratil. Konečně byly všechny lodě připraveny. S prstem na odpalovacím zařízení se Greeñleaf otočil. Jeho oči se naposled zkoumavě zabodly do Maloriho. "Časově jsme si vedli velice dobře. Čeká nás odměna, jestliže se tento nápad alespoň trochu osvědčí." Šeptem, téměř posvátně, dodal: "Doufejme, že to vyjde. Už jste někdy viděl zažíva stahovat kůži s člověka?"

Malori pevně svíral sloup, aby se udržel na nohou. "Udělal jsem, co jsem mohl."

Greeñleaf se zabýval odpalovacím zařízením. Bylo slyšet jemné cvakání zámků, jak se otvíraly průchody, kterými vzápětí všech devět lodí opustilo svou základnu. Současně se rozsvítla obrazovka s holografickým znázorněním situace venku. Uprostřed displeje seděla jako velká zelená skvrna Judith, kolem níž se pomalu a nejistě pohybovalo devět menších zelených teček. Opodál byla vidět sestava červených bodů, představujících zbytek smečky Berserkrů, které tak dlouho a neúprosň pronásledovaly Naději a její doprovod. Sklíčený Malori si všiml, že jich bylo alespoň patnáct.

"Tenhle trik," Greeñleaf mluvil jakoby sám k sobě, "by měl způsobit, že se budou bát více svých vlastních velitelů, než nepřítel." Greeñleaf zmáčkl několik tlačítek a spojil se tak s loděmi. "Pozor, jednotky Jedna až Devět!" vyštěkával.

"Jsou na vás namířeny zbraně nadřazených sil, a jakýkoliv příznak neposlušnosti nebo pokus o útěk bude přísně potrestán..."

Greeñleaf pokračoval v zastrašování asi minutu. Malori mezitím pozoroval na obrazovce, že počasí, o kterém se Berserkr zmínil, se zhoršovalo. Plísňavice atomických částic se hnala touto částí mlhoviny, do cesty Judith a jejího smíšeného doprovodu. Pokud se Berserkr nedají do okamžitého pronásledování, Naději, která v daném měřítku nebyla na obrazovce vidět, se možná povede využít bouře a uniknout.

Ostrý obraz na operačním displeji se rychle rozplýval. Greeñleaf se odpojil od lodí, jakmile bylo zřejmé, že kontakt je ztracen. Chvilí ještě byly slyšet útržky příkazů, které Berserkr svým nepřirozeným hlasem udával pomocným lodím Jedna až Devět. Pronásledování Naděje ještě nezačalo.

Kolem operačního pultu se rozprostřelo ticho, přerušované chvílemi jen slabým praskáním, které vycházelo z obrazovky. Kolem stály a čekaly prázdné podpěry lodí.

"Tak to bychom měli," protáhl pomalu Greeñleaf. "Teď už se můžeme jen strachovat, jak to dopadne." Na tváři se mu zase objevil jeho sympatický úsměv; zdálo se, že má z celé situace skoro požitků.

Malori se na něho zvědavě díval. "Jak to děláte, že jste tak - tak vyrovnaný?"

"Proč ne?" protáhl se Greeñleaf a zvedl se od displeje. "Viš, když se člověk vzdá starého způsobu života, badlife, a přizná sj, že je pro něho mrtvý, nový způsob potom není tak špatný. Čas od času jsou dokonce k dispozici i ženy, když stroje chytí zajatce."

"Goodlife," řekl Malori. Vyslovil teď hanlivý, provokativní přívlastek. V tomto okamžiku se však nebál.

"To samé tobě, človíčku." Greeñleaf se stále usmíval. "Pořád se na mě díváš opovržlivě, co? Nezapomínej, že jsi v tom teď po krk, stejně jako já."

"Myslím, že vás lituji."

Greeñleaf si se smíchem odfrkl a soucitně pokýval hlavou. "Viš, že já mám možná před sebou delší a bezbolestnější život, než většina lidstva vůbec zažila - neřekl jsi například, že muž, který byl modelem jedné z osobností, zemřel ve věku dvacet tři let? Byl to věk, ve kterém se v jeho době běžně umíralo?"

Malori se stále ještě přidržoval sloupu. Na obličejí se mu začal objevovat podivný úsměv. "Pro jeho generaci, na kontinentě zvaném Evropa, to bylo běžné. V té době tam zuřila první světová válka."

"Ale ty jsi řekl, že zemřel na nějakou nemoc."

"Ne. Řekl jsem, že měl nemoc, tuberkulózu. Bezpochyby by ho byla nakonec zabila. Ale on zahynul v bitvě, v roce 1917 naší éry, v zemi jménem Belgie. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno, jak si vzpomínám, protože protivzdušné dělostřelectvo úplně zničilo jeho letadlo."

Greeñleaf strnul. "Letadlo! Co to povídáš?"

Malori se narovnal. Trochu ho to zbolelo, ale přesto se pustil sloupu. "Teď ti mohu říct," přešel na tykání, "že Georges Guynemer - to bylo jeho jméno - sestřelil padesát tři nepřátelských letadel, než sám zahynul. Počkej!"

Maloriho hlas zazněl náhle silně a jasně, a Greeñleaf, který se k němu s hrozivým výrazem přibližoval, se překvapeně zastavil. "Než se na mně dopustíš nějakého násilí, měl bys raději napřed uvážit, pro kterou stranu, moji nebo tvoji, je pravděpodobnější, že vyhraje bitvu venku."

"Bitvu..."

"Sice to bude devět lodí proti patnácti nebo více strojům, ale výsledek nevidím příliš pesimisticky. Osobnosti, které jsme vyslali, se nedají jen tak povraždit."

Greeñleaf na něho zíral ještě několik okamžiků a pak vyrazil směrem k obrazovce. Ta však stále ještě byla prázdná.

Nedalo se nic dělat. Greeñleaf pomalu klesl do vypoštěřovaného křesla. "Co jsi mi to udělal," zašeptal. "Celá ta sbírka invalidních hudebníků - přece jsi nemohl lhát o všech."

"Oh, všechno, co jsem řekl, byla pravda. Samozřejmě, že ne všichni piloti v první světové válce byli invalidi. Zdravotní stav mnohých byl perfektní. A také jsem neřekl, že všechny osobnosti byly modely hudebníků, i když jsem samozřejmě chtěl, aby sis to myslel. Balí měl z nich nejlepší hudební schopnosti, ale porad to byl jen amatér. Vždycky fikal, že je mu jeho právě povolání odporné."

Zdálo se, že Greeñleaf, sesutý v křesle, stárne před očima. "Ale vždyť jeden byl slepý... to není možné."

"Přesně to si také mysleli jeho nepřátelé, když ho propustili ze zajateckého tábora na začátku války. Edward Mannoock,

slepý na jedno oko. Musel oklamat komisi, aby se dostal do armády. Tragédie těchto mužů spočívá však v tom, že zahynuli, když bojovali jeden proti druhému. V té době neexistovaly Berserkry, alespoň ne takové, na které se dalo prudce zaútočit letadlem a kulometem. Domnívám se, že lidstvo muselo vždycky čelit nějakému druhu Berserkřů." "Faktem tedy je," Greenleaf se úpěnlivě zadíval na Maloriho, "že ve vypuštěných lodích jsou osobnosti devíti válečných pilotů?"

"Ano, jedněch z nejlepších. Myslím, že dohromady uplatňovali nárok na pět set vyhraných bitev. Taková tvrzení byla většinou přehnaná, přesto..."

Nastalo ticho. Greenleaf pomalu otáčel své křeslo čelem k operačnímu displeji. Hluk a praskání pozvolna sláblo. Malori, který si mezitím zase sedl na zem, se zvedl. Na hologramu se objevila jediná zářivá tečka a rychle se přiblížovala k Judith.

Tečka zářila jasně červenou barvou.

"Takže to bychom měli," řekl Greenleaf, vstávaje z křesla. Z kapsy vytáhl malý revolver. Namířil ho na Maloriho, potom se však usmál a potřásl hlavou. "Ne. Ať se s tebou vypořádají stroje. To bude mnohem horší."

Když se ozval hluk otevíraných dveří vzduchotěsné kabiny, Greenleaf pozvedl zbraň a položil ji k spánku. Malori od něho nemohl odtrhnout zrak. Dveře povolily a Greenleaf vypálil.

Malori se k němu vrhl a vytrhl mu zbraň z ruky ještě před tím, než mrtvé tělo dopadlo na podlahu. Namířil směrem ke dveřím. Tam teď stál stejný Berserkř, kterého Malori viděl dříve, nebo alespoň tentýž typ. Jeho zevnějšek však vykazoval drastickou přeměnu. Jedna kovová paže byla utržena a z rány volně visely roztřepené konce drátů. Celé kovové tělo bylo poseto malými dírami a kolem jeho hlavy to jiskřilo elektrickými výboji.

Malori vystřelil, ale stroj náraz kulky ignoroval. Stroje by samozřejmě Greenleafovi nenechaly zbraň, se kterou by je mohl zranit, prolétlo Malorimu hlavou. Berserkř si ho však zatím nevšímal. Místo toho se nahnul nad Greenleafovým tělem.

"Zra-zra-zrada," pištěl Berserkř. "Nejzazší nepříjemné nejhorší pod-pod-podněty. Badlife badlife bad-"

V té chvíli se Malori přiblížil ke stroji zezadu a vrazil ústí revolveru do jedné díry, ještě horké od laseru, kterého už účinně použil Albert Balí nebo snad Frank Luke či Werner

Voss. Dvě kulky pod kovový plát a elektrické výboje ztichly. Berserkř se složil na zem vedle Greenleafa.

Malori ucouvl. Podíval se ještě jednou na obě nehybná těla a potom upřel zrak na operační displej. Rudá tečka se vzdalovala od Judith, teď už nepředstavující nic víc než neživé kusy kovu.

Ve slábnoucí atomické bouři se objevil zelený bod a přibližoval se k Judith. Ani ne za minutu přistálo Číslo Osm měkce na svém stojanu. Ústí laseru začalo teď, v atmosféře, silně kouřit. Na povrchu lodi bylo několik šrámů způsobených nepřátelskou palbou.

"Hlásím další čtyři vítězství," řekla osobnost, jakmile Malori otevřel poklop. "Přispěli k nim moji spolubojovníci, kteří přinesli velkou oběť své rodné zemi. I když nepřátel bylo dvakrát víc než nás, myslím, že neunikl ani jediný. Ale musím hořce protestovat proti tomu, že má stíhačka stále ještě nebyla natřena na červenou."

"Okamžitě se o to postarám, meinher," zamumlal Malori, když odpojoval osobnost z lodě. Cítil se trochu pošetile, že ujišťuje kus kovu. Přesto ale s osobností zacházel jemně, když ji přenášel k operačnímu pultu. Na něm se vršilo několik prázdných kufříků s obyčejnými štítky, nesoucí jména:

ALBERT B ALL

WILLIAM A VERY BISHOP

RENÉ PAUL FONCK

GEORGES MARIE GUYNEMER

FRANK LUKE

EDWARD MANNOCK

CHARLES NUNGESSER

MANFRED VON RICHTHOFEN

WERNER VOSS.

Byli to Angličané, Američané, Němci, Francouzi. Některý byl žid, některý houslista, jiný invalida, Prus, rebel. Jeden v sobě nosil nenávist, druhý užíval života. Těch devět mužů odlišovalo ještě mnoho dalších věcí. Existovalo snad jen jediné slovo, které jim všem bylo společné: člověk.

Nejbližší lidské bytosti teď byly miliony kilometrů daleko, přesto se Malori necítil osamocen. Opatrně vložil osobnost zpátky do kufříku. Možná, že se vejde k němu do kabiny, až se pokusí v Čísle Osm dosáhnout Naděje. ^

"JVypadá to, že jsme zbyli jen my dva, Červený Barone."

Člověku, podle kterého byla osobnost modelována, nebylo ani dvacet šest let, když byl po osmnácti měsících úspěchů a slávy sestřelen nad Francií. Před tím v kavalerii ho kůň neustále vyhazoval ze sedla.